

Van de auteur van *Onder de magnolia*

T.I. LOWE

INDIGO

roman

Vertaald door Connie van de Velde

T.I. LOWE
INDIGO

KokBoekencentrum Uitgevers · Utrecht

Opmerking vooraf

Deze roman bevat scènes waarin seksueel misbruik voorkomt en die daardoor als schokkend kunnen worden ervaren. Heb je zelf een ongewenste seksuele ervaring meegemaakt? Weet dat je niet alleen bent. Neem contact op met Centrum Seksueel Geweld (0800-0188), geheel gratis en anoniem.

Voor Vicky Baty

Dank je wel dat je dit Indigo-avontuur met me bent aangegaan,
lieve vriendin.

*Ik zal naar verdwaalde dieren op zoek gaan,
verjaagde dieren terughalen.*
Ezechiël 34:16

1

Dus zo voelt het om de dood nabij te zijn en helemaal alleen.

Terwijl ik in de grotachtige ruimte lag, liet ik dit idee door mijn hoofd gaan. De koude betonnen plaat onder mijn slap gehouden lichaam voelde weldadig aan in de drukkende hitte die als een dichte walm door de opening sijpelde. Deze hitte was uniek voor de Lowcountry en voelde aan als water, maar had niet de kracht om het daadwerkelijk te laten regenen. Met het veroorzaken van ellende had ze echter geen enkele moeite.

Een hooghartige zucht onderbrak mijn gedachtegang. ‘Kom op, Sonny. Hoelang wil je nog in die crypte blijven liggen?’

Ik deed een oog open en keek naar de zeemeerminlokken die vanachter mijn Canon EOS-camera uitwaaierden. ‘Dit is geen crypte. Dit is een lijkenhuisje.’

De camera ging een stukje omlaag en onthulde een makkend, verward gezicht. ‘Een wát?’

‘Daar legden begrafenisondernemers een lijk in, tot het graf of het mausoleum klaar was. Dit huisje kon volgens mij wel vier lijken tegelijk herbergen. Soms moesten ze hier maanden blijven liggen, als de grond in de winter bevroren was. Kun je het je voorstellen?’

‘Je ligt dus waar dode mensen hebben gelegen, zeg maar.’ Er trok een huivering door Lyrica’s getatoeëerde schouders.

‘Ze liggen hier niet meer.’ Ik kruiste mijn armen over mijn borst om een volgende doodshouding aan te nemen. ‘Maak nog een paar foto’s van me.’

Lyrica ademde hoorbaar in en klonk meer als een nukkige puber dan als een volwassen vrouw van halverwege de twintig toen ze met een handgebaar in mijn richting zei: ‘Dit is echt eng. Ik wil hier weg.’

‘Maak dan maar gauw een Instagramwaardige foto, dan zijn we

klaar.' Ik deed mijn ogen dicht en liet mijn mond open zakken.

Ze mopperde nog even door dat dit zo niet haar leven was, maar toen begon de camera snel achter elkaar te klikken. 'Stinkt het niet daar binnen?'

'Valt wel mee eigenlijk.' Ik snoof eens diep en probeerde te achterhalen wat ik rook. 'De geur doet me een beetje denken aan een natte herfstdag. Weet je wel: rottend blad en ammoniak misschien...'

'Bah!' Lyrica maakte een geluid alsof ze kokhalsde. 'Ik ben hier zo klaar mee. En ik smelt in deze hitte.'

Ik schoof een stukje opzij en klopte op de betonnen plaat. 'Hier is het koeler. Wil je erbij komen?'

Lyrica rolde met haar nepblauwe ogen, die dezelfde kleur hadden als een van de felblauwe strepen in haar haar. Ik had duidelijk een ander gevoel voor humor dan zij.

'Ik wil airco. En een fruitcocktail op een van die eilanden die we zouden moeten verkennen. Niet rondhangen op een griezelige begraafplaats. Papa had me eilanden beloofd.'

Toen ik haar aan de zoom van haar te korte broekje zag trekken, hoorde ik mijn moeder bijna zeggen: 'Als je eraan moet trekken, is hij te klein.' Ik vroeg me af of er onder al dat geverfde haar, die make-up en dat gedrag mogelijk ook nog iets sympathieks zou zitten. Tijdens de vijf uur durende vlucht van Californië naar South Carolina had ik alleen maar een verwend nest gezien dat besloten had dat het scouten van geschikte opnamelocaties misschien ook wel iets voor haar zou zijn. Natuurlijk had Papa de Beroemde Regisseur dat geregeld voor zijn Disneyprinses.

We waren pas twee uur geleden in Charleston geland en ik was er nu al aan toe om haar terug te slepen naar het vliegveld. Lyrica was erg lang en erg mollig, erg opzichtig en erg gewend om altijd haar zin te krijgen. Ik was van plan mijn uiterste best te doen haar theatrale gedoe zoveel mogelijk te negeren tijdens dit project.

Ik liet het idee van de perfecte foto varen, schoof van de plaat af en verliet het huisje. Terwijl we op het onverharde pad verse modderplassen van de laatste regenbui probeerden te ontwijken, gaf Lyrica me de camera terug. Onder een naar citroen geurende

magnoliaboom bleef ik even staan om een foto van mezelf te maken.

‘Dol op selfies?’ vroeg Lyrica brutaal, terwijl ze zich koelte toe-wuifde met een folder over een nachtelijke rondleiding over de begraafplaats, die ze bij de ingang gepakt had.

‘Ik moet mijn volgers tevreden houden,’ mompelde ik, terwijl ik een filter aanbracht en de foto voorzag van de hashtag #onderde-magnolia. Ik voegde de locatie van de Magnolia Begraafplaats toe en stuurde hem het socialmedia-universum in voor we verder liepen. ‘Laten we nog een paar foto’s van dat piramidevormige mausoleum maken voor we naar de eilanden gaan.’

Lyrica sloeg een vlieg weg en liep schoorvoetend met me mee. ‘Ik kan me geen begraafplaats-scène herinneren in *Achter de golven*.’

‘Die is er ook niet. Dit is wat voorbereidend werk voor mijn volgende project.’ Het project dat in de koelkast was gezet door de koning van de filmproductie Whit Kessler, die er wel voor gezorgd had dat het mijn taak was om de puinhoop op te ruimen die hij na zijn laatste scharrel achtergelaten had. Het voormalige tieneridool, nu producer, kon zijn handen nu eenmaal niet thuishouden.

‘Zijn niet alle begraafplaatsen hetzelfde?’ Lyrica trok haar neus op, niet onder de indruk en misschien geïrriteerd door de stank van het ondiepe water dat ons omringde.

‘Nee. Voor het script is een enorme begraafplaats nodig met elementen uit het diepe Zuiden, zoals het zoutmoeras en de met Spaans mos bedekte eiken.’ Ik wees naar de rijen graven, die zich verder dan het oog reikte uitstrekten, terwijl ik het concept voor een kidnaps-scène in de psychologische thriller uitlegde.

Lyrica gaapte. ‘Kunnen we doorlopen? Ik verga van de dorst.’

Het kostte me de grootste moeite een hatelijke opmerking in te houden, maar op de een of andere manier lukte het me doordat ik me concentreerde op iets gezelligers dan mijn huidige werksituatie – de doden.

Na nog een paar foto’s uit verschillende hoeken van het piramidegraf liepen we terug over een van de grootste begraafplaatsen in South Carolina. We bleven even bij de ingang staan, zodat ik een briefje van vijftig in de donatiebus kon gooien.

We legden onze spullen in de huurauto die aan de overkant van de straat stond, een witte Chevrolet Impala. De meeste dingen uit mijn verleden hield ik stevig in het verleden, maar mijn vaders trouw aan dit automerk hield ik in ere.

Omdat ik me niet van de wijs wilde laten brengen door de herinnering aan mijn vader, die altijd leidde tot het piekeren over de misdaad die ik tegen hem begaan had, draaide ik de airco op Lyrica's zeurderige aandringen op noordpoolstand. Terwijl ze kreunde alsof ze stervende was, zette ik vlug de foto's op mijn laptop en stuurde ze naar het productieteam.

Nu de begraafplaatsresearch afgevinkt was, schakelde ik over naar de andere film en startte de auto voor het korte stukje over de Ravenelbrug, die de rivier de Cooper overspande en het centrum van Charleston met Mount Pleasant verbond.

'Ik heb een boot geregeld voor een rondvaart langs de barrière-eilanden. Daarnaast...' Vol vuur begon ik een lijst van bezigheden af te ratelen, die ik in het vliegtuig gemaakt had toen ik het script voor het eerst las, maar Lyrica zette de radio harder en begon keihard mee te zingen met een nummer van Chris Stapleton. Haar stem was een krachtige mix van Elvis en Adele. Niet slecht, maar ik stelde het niet op prijs dat ze me halverwege mijn betoog onderbrak.

Haar vader, de beroemde Les Morgan, die al verschillende Academy Awards had gewonnen, had mij, de onbeduidende Sonny Bates, zowaar vanmorgen gebeld, toen ik onderweg was naar het vliegveld van Los Angeles. 'Bates, leer mijn dochter alles wat je weet. Regel het.' Toen verbrak hij de verbinding even abrupt als hij het telefoontje begonnen was.

Ik keek even opzij naar Lyrica, die nu luchtgitaar speelde, en stelde vast dat dat niet zou gaan lukken. Wat echter wel moest lukken, was dat de perfecte locatie zich binnen enkele dagen op wonderbaarlijke wijze zou aandienen. Bij voorkeur vandaag.

Terwijl ik met mijn vingers op het stuur trommelde, schoot me de beschrijving van de artdirector te binnen: 'een combi van Lowcountry-charme en eilandavonturen, zoiets'. Toen ik in Los Angeles aanschoof bij de productievergadering en de woorden 'kust

van South Carolina' en 'barrière-eilanden' hoorde, had ik het ake-
lige voor gevoel dat deze locatie weleens een dag des oordeels zou
kunnen inluiden. Misschien niet meteen, maar dat hij eraan kwam,
was zeker. De dreiging het allemaal onder ogen te moeten zien was
zwaarder dan de dikke modder van het nabijgelegen moerasland,
die ik rook toen de auto over de laatste anderhalve kilometer van
de tuibrug reed.

Ik wist dat er een hele rij locatiemanagers in spe in mijn nek
stond te hijgen om mijn baan bij de eerste de beste gelegenheid in te
pikken. Daarom kon ik weinig anders doen dan ermee instemmen
om naar Charleston te gaan om last minute een vervangende locatie
te zoeken voor de locatie waar we uiteindelijk niet terecht konden.
Er was haast bij, want de opnames zouden al over twee weken
beginnen. Natuurlijk betekende dat dat ik minstens acht weken
opgescheept zou zitten met de nabijheid van Whit, maar ook wat
dat betreft had ik geen keus. Het was bijzonder dat ik vijftien jaar
geleden weggelopen was om mijn vleugels uit te slaan, maar me
nog nooit zo gevangen had gevoeld als nu.

Een kwartier later had ik een parkeerplek bemachtigd en kocht
ik een blikje fris voor Lyrica voor ze helemaal wegwijnende onder
de zuidelijke junihemel. De schat...

'Deze jachthaven zou ideaal zijn voor wat charmante extra op-
names,' mompelde ik in mezelf terwijl ik het allemaal op me liet
inwerken. Rond het haventje waren heel veel exclusieve winkeltjes
en restaurantjes, en allerlei verschillende vaartuigen schommelden
lusteloos aan de aanlegsteigers. Toeristen in alle soorten en maten
liepen rond met koeltassen en camera's.

Ik pakte mijn camera en maakte een paar foto's. 'We maken
een aantekening van deze plek. Ik zie dit wel als onderdeel van de
montage na de reddingscène.'

'Mij best.' Lyrica slaakte een zucht. 'Dit duurt een eeuwigheid.
Komen we ooit nog op die eilanden?'

'Er komt heel wat meer bij kijken dan een eiland.' Er borrelde een
tirade in me naar boven, die een totale verspilling van mijn tijd zou
zijn, dus ik haalde eens diep adem, waarbij ik vleugjes gebakken vis

en zilte lucht opving. Voor ik mezelf ervoor kon afsluiten riepen die vertrouwde geuren herinneringen aan mijn kindertijd op. Ik had vandaag geen tijd om die de vrije loop te laten, dus ik zette mijn zonnebril op en voegde me in de voetgangersstroom, in de hoop dat die mij en mijn treuzelende assistente uiteindelijk zou laten aanspoelen op de kust van de rondvaartonderneming.

‘Onderneming’ was een wat al te ruime benaming, ontdekte ik, toen we op een gebouwtje afliepen dat meer op een loket leek. Niettemin had men daar mijn reservering en daar ging het om.

Onze gids Tom, die ook de eigenaar was, voer met ons langs de keten barrière-eilanden die van elkaar gescheiden werden door kronkelende inhammen en zoutmoerassen. Het water was niet wild, maar ook niet echt rustig. Ik was bang dat Lyrica’s volgende probleem zeeziekte zou zijn, maar na een vlugge blik in haar richting zag ik dat ze languit op het bankje bij de achterstevan lag te zonnen. Ze woonde in Malibu en had waarschijnlijk haar eigen jacht, dus ze was beslist in haar element. Haar haar bleef zelfs in perfecte, glanzende blauwgroene en paarse golven zitten. De haarversteviger die ze gebruikte, moest wel van elfenstof gemaakt zijn. Ondanks een dag vliegen en rijden en de zuidelijke vochtigheid bleef Lyrica er zo fris als een regenboogkleurig hoentje uitzien. En ik? Ik had geen giga-budget voor schoonheidsproducten en leek meer op een verlepte, vertrapte, gefrituurde roos.

‘Alles goed, Lyrica?’ vroeg ik voor de zekerheid.

Ze stak haar duim naar me op en zette toen haar roségouden Cartier-zonnebril recht.

Opgelucht omdat ze even zoet was, haalde ik een kaart van de barrière-eilanden tevoorschijn en schoof dichter naar Tom toe om te bespreken waar we heen moesten.

Visueel kunnen denken en een oog hebben voor authenticiteit waren cruciale eigenschappen als je echt bestaande plekken moest vinden bij woorden op papier. Maar er waren ook praktische eisen voor deze filmlocatie, iets waar ik Lyrica aan moest herinneren toen ze erop stond dat we het eiland met het luxe resort zouden kiezen.

Ik gebaarde naar Tom dat hij door moest varen, en schudde mijn

hoofd. 'We hebben een terrein nodig met heel weinig bebouwing en een groot, afgezonderd strand.' We hadden ook dingen nodig als makkelijk bereikbare toiletten en betrouwbare stroom- en internetvoorzieningen, maar dat probeerde ik maar niet eens uit te leggen aan mijn assistente.

Nadat we een aantal potentiële eilanden bezocht hadden en honderden foto's hadden gemaakt, kwam Lyrica de man met de hamer tegen. Niet letterlijk, maar als er een in de buurt was geweest, had ik haar met liefde aan hem overgedragen.

'Mijn bloedsuiker is te laag. Ik moet wat eten!' Een dikke traan rolde over haar wang.

Ik besloot het uitstapje af te breken en zei tegen Tom dat hij moest terugkeren naar de jachthaven, maar iets in de verte op het volgende eiland trok mijn aandacht.

'Kunnen we nog heel even bij dat kleine eilandje stoppen?' vroeg ik, terwijl Lyrica kreunend protesteerde. Ik wilde haar echt knijpen.

Tom schudde zijn hoofd, maar remde wel wat af. 'Indigo is privé-terrein.'

'Indigo? Wat een intrigerende naam.' Ik wees naar het kleine strandje. 'Ik ben zo terug.'

'Maar mevrouw, het is verboden terrein. Er wordt zelfs beweerd dat het er spookt. Daar moet je niet mee spotten.'

Omdat ik geen geduld had voor een discussie, smoorde ik die in de kiem door een briefje van honderd tevoorschijn te halen. Meer was er niet nodig om de boot koers te laten zetten naar het strandje.

Op het eerste gezicht leek Indigo verlaten. Het strand had veel weg van een kerkhof van versteende boomstammen die het slachtoffer waren geworden van het weer en de tijd. Waar het strand ophield, stond een dichte rij bomen die met een zoutkorst bedekt waren. Ze waren versierd met snoeren oester- en sint-jakobsschelpen, die in de wind klonken als een tinkelend applaus van duizenden elfjes.

'Dat zou nog eens een unieke achtergrond voor een scène zijn.' Ik wees naar de met schelpen versierde bomen.

Lyrica haalde haar schouders op en probeerde niet eens het voor zich te zien.

Nou, ik zag het beslist voor me en wilde dit eigenaardige eiland nog wat meer verkennen, dus ik sprong uit de boot en zette koers naar het bos.

‘Wacht even!’ schreeuwde Lyrica, terwijl ook zij uit de boot klauterde en moeizaam mijn kant op kwam.

Ik stak mijn handen op om haar tegen te houden. ‘Wacht gewoon even in de boot. Ik ben zo terug.’

Ze was schijnbaar over de suikerdip heen, want ze bleef over het strandje in mijn richting stampen, om de stukken drijfhout heen. ‘Nee. Ik wil het ook zien.’

Het lukte me niet te voorkomen dat ik zuchtte. ‘Goed dan.’

We waagden ons onder het schemerige bladerdak van eeuwenoude eiken en magere dwergpalmen. De heerlijke geur van gele jasmijnbloesem die door het kreupelhout slingerde, lokte ons over een uitgesleten pad. Even later verbreedde het pad zich tot een open plek met een huis met erf en bijgebouwen, die meer op hun plek leken bij een boerenbedrijf in de Lowcountry dan op een eiland.

‘Wauw,’ fluisterde Lyrica, terwijl we onze ogen uitkeken.

Midden op de open plek stond een verouderd bakstenen herenhuis van twee verdiepingen, met grijs uitgeslagen witte pilaren aan de voorkant. Het in georgiaanse stijl opgetrokken huis deed me denken aan een oude man die de sporen van een zwaar leven droeg.

Ik liep om een grote moestuin heen en ontdekte rechts van me nog een veld met onbekende planten, die op onkruid leken.

Terwijl we het terrein verkenden en rondkeken in een oud gebouw vol tuinbenodigdheden, had ik de hele tijd het griezelige gevoel dat we in de gaten gehouden werden. Toen er niemand verscheen, liep ik naar het huis, beklom de brede verandatrap en klopte op de donkerblauwe voordeur. Na een paar vergeefse pogingen gaf ik het op en keek ik nog een poosje rond, waarbij ik zonnepanelen, een buitendouche en regentonnen opmerkte.

‘Ik vind de wilde schoonheid van deze plek geweldig, maar het is helaas niet geschikt voor een tamelijk grote filmproductie.’

‘Het is een film over een groep tieners die schipbreuk hebben geleden.’ Lyrica draaide rond. ‘Deze plek is daar te landelijk voor.’

‘Ja.’ Ik tilde mijn vochtige haar uit mijn nek en genoot van het lichte briesje dat mijn hete huid verkoelde. Toen liet ik mijn haar weer terugzakken, haalde mijn telefoon uit mijn zak en las de synopsis van de film voor, die ik in mijn aantekeningen bewaard had. ‘Een groep weggelopen tieners gaat ervandoor in een gestolen boot, maar lijdt schipbreuk nabij een eiland voor de oostkust. Eerst is alles prima en genieten ze volop van hun nieuw verworven vrijheid op het eiland. Als de voedselvoorraad slinkt en de gemoederen verhit raken, keert het tij echter. Als de situatie nijpend wordt, worden ze zwaar op de proef gesteld. Gaan alleen de sterksten en slimsten het overleven? Er worden bondjes gesloten en jaloersheid drijft hen uit elkaar. De jongelui moeten strijden met de elementen, zichzelf en elkaar.’

‘Nou, dat geeft de doorslag. Wegwezen hier!’ Lyrica zette een stap in de richting van de steiger en keek me uitdagend aan, alsof ze me wilde dwingen met haar in te stemmen.

‘Je had gewoon in de boot moeten blijven.’ Ik kuierde naar de tuin. Rijpe tomaten verspreidden een zoete geur en slingerende ranken bogen door vanwege de hoeveelheid felgroene komkommers die eraan hingen. Het was een lust voor het oog, maar het gemopper achter me bedierf het. ‘Waarom heb je zo’n haast?’

‘Omdat het hier enger is dan op die begraafplaats.’ Lyrica deed net of ze rilde.

Ik vond de begraafplaats niet eng, maar vredig. Maar deze plek? Ja, er hing een onmiskenbaar griezelige sfeer, en ik vermoedde dat we bespied werden. Ik keek omhoog naar het dreigend opdoemende huis, maar achter geen enkel raam was een mens of een geest te zien.

Een ritselend geluid trok onze aandacht naar een gammel houten schuurtje. Plotseling kletterde er een metalen emmer op de grond. We slaakten allebei een gil, en Lyrica sloeg haar armen om me heen en duwde me bijna omver.

‘Het is een kip! Laat me los! Je wurgt me bijna!’ Terwijl ik me uit haar greep los wurmde, wees ik met mijn vinger in de richting van de roodbruine hen die naast de omgevallen emmer op de grond pikte. ‘Zie je wel? Een kip!’

‘Ik deed het bijna in mijn broek. Serieus, ik moet echt nodig.’ Ze deed een dansje om haar hoge nood te benadrukken.

‘Oké. We gaan al.’

‘Ja. Kom mee.’ Lyrica draaide zich onmiddellijk om en rende tussen de bomen door terug, waarbij ze zoveel lawaai maakte dat er een aantal vogels opvloog. Verbazingwekkend genoeg kon ze behoorlijk snel rennen als de situatie daarom vroeg.

Voor ik achter haar aan liep, liet ik mijn blik nog een keer over de voorkant van het huis dwalen. Heel even dacht ik achter een raam op de eerste verdieping een gordijn te zien bewegen. Ik knipperde met mijn ogen en tuurde ingespannen naar het raam, maar het gordijn bewoog niet meer.

‘Sonny!’ Lyrica’s krijsende stem echode tussen de bomen door. ‘Kom nou!’

Ik hief mijn hand en zwaaide het droevige, eenzame huis gedag. Met tegenzin liet ik mijn nieuwsgierigheid achter op het stille erf, maar ik had een voorgevoel dat ik gauw genoeg terug zou zijn om haar weer op te pakken.

IN DE STILTE VAN EEN BIJNA VERLATEN EILAND VINDEN TWEE VERLOREN ZIELEN ONVERWACHT HOOP EN LIEFDE

Sonny Bates is als locatiescout altijd op zoek naar de perfecte plekken voor Hollywoodfilms. Haar veeleisende baan brengt haar op beeldschone plekken, maar echt thuis voelt ze zich nergens. Totdat ze op een dag afreist naar een prachtig eiland, op een steenworp afstand van het huis – en het leven – dat ze vijftien jaar geleden achter zich liet...

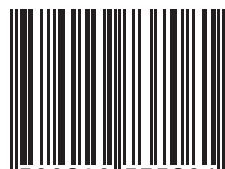
Op het eiland woont de mysterieuze einzelgänger Hudson Renfrow. Na een rampzalige gebeurtenis trok hij zich terug uit de buitenwereld en sindsdien verbouwt hij hier in alle afzondering de kleurstof indigo. In eerste instantie moet hij niets weten van Sonny's opdringerige nieuwsgierigheid. Maar al snel ontdekt hij dat ze meer met elkaar gemeen hebben dan hij dacht. En dat de zwaarste stormen in het leven misschien wel bedoeld zijn om samen te trotseren.

T.I. Lowe begon met schrijven toen haar moeder ernstig ziek was. In *Indigo* beschrijft ze op invoelende wijze de zoektocht van haar personages naar vergeving en bevrijding. Eerder verscheen van haar hand de hartverwarmende coming-of-ageroman *Onder de magnolia*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 902 9737081 NUR 302

9 789029 737081 >